

Oređownik Urzędowy

POWIATU PUCKIEGO

Wychodzi wedle potrzeby przynajmniej raz w tygodniu. — Przedpłata miesięczna 6000 mk.
—: Poszczególony numer 800 mk. —:

Ogłoszenia przyjmuje się za opłatą 1800 mk. od jednołamowego wiersza drobnego druku, reklamy 2700 mk. od wiersza. —:

Redakcja: Wydział Powiatowy w Pucku. — Drukami „Drukarni Gdańskiej“ A.-G.

Nr. 56

Puck, sobota, dnia 4 sierpnia 1923 r.

Rok 37.

Treść.

420. Wyciąg z rozporządzenia Ministra Skarbu, wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 7 VII 23 celem wykonania ustawy z dnia 15 VI 23 (Dz. U. R. P. nr. 65 poz. 505) w przedmiocie wyrównania podatków gruntowych tudzież niektórych podatków budynkowych. Dz. Ustaw nr. 73 poz. 509.
421. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu oraz Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 23 VI 23 o czasie pracy w zakładach handlowych. Dz. Ustaw nr. 70 poz. 551.
422. Obwieszczenie Ministerstwa Robót Publicznych Dep. 4 z dnia 16 VI 23 w sprawie zachowania się dzieci na drogach publicznych wobec samochodów.
423. Ustawa z dnia 6 VII 23 o ustanowieniu urzędu Ministra Reform Rolnych. — Dz. Ustaw nr. 71 poz. 556.
424. Obwieszczenie Wydziału Powiatowego dotyczące poboru podatku szosowego.
425. Obwieszczenie dot. urlopu wójta obwodu swarzewskiego
426. Mianowanie kom. zastępcy przełożonego obszaru dworskiego w Celbowie.
427. Mianowanie kom. sołtysa i kom. ławników gminy Lebcz.

420.

Wyciąg z rozporządzenia Ministra Skarbu wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych

z dnia 7 lipca 1923 r.

celem wykonania ustawy z d. 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 505) w przedmiocie wyrównania podatków gruntowych tudzież niektórych podatków budynkowych.

Na podstawie art. 19 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 505) w przedmiocie wyrównania podatków gruntowych, tudzież niektórych podatków budynkowych, zarządza się co następuje:

Do art 1 oraz do art. 17 ust. 1.

§ 1. Poczynając od roku 1923 oblicza się państwowe należności z tytułu podatku gruntowego w sposób następujący:

3. Na obszarze b. zaboru pruskiego kwoty podatkowe uwidocznione w katastrze gruntowym, mnoży się przez 20.000, co daje 100-krotną kwotę podatkową opłacaną w r. 1922.

Do art. 2.

§ 2. Podstawą do obliczenia skali procentowej oddzielnego dodatku stanowi łączna suma należności podatkowych, obliczonych w myśl § 1 niniejszego rozporządzenia od wszystkich jednostek podatkowych danego płatnika w powiecie.

§ 3. Jeżeli posiadłość ziemska, stanowiąca jednostkę podatkową, należy do kilku współwła-

ścicieli, z których każdy ma część faktycznie wydzieloną i samoistnie gospodarowaną, to oddzielny dodatek oblicza się odrębnie dla każdego współwłaściciela pod warunkiem, że przypadająca od jego części należność podatkowa (§ 1 nin. rozporządzenie) przekracza rocznie 600.000 mk.

Do art. 3.

§ 4. Ulgi z tytułu regresji przewidziane w art. 3 ustawy będą stosowane przy poborze drugiej raty należności podatkowej (§ 1 nin. rozp.) a to w ten sposób, że płatnicy, których roczna należność podatkowa nie przekracza sumy 50.000mk. będą zupełnie zwolnieni od obowiązku uiszczenia drugiej raty, płatnicy zaś, których roczna należność podatkowa wynosi powyżej 50.000mk. do 200.000mk. obowiązani będą zapłacić tytułem drugiej raty tylko 30% należności rocznej.

Do art. 6.

§ 6. Do miast, miasteczek i miejscowości o charakterze miejskim zalicza się wszystkie miasta rządzące się ustawą ordynacji miejskiej z dnia 30 maja 1853 r., tudzież następujące gminy wiejskie: Główna, Nowe, Skalmierzyce, Strzałkowo, Winiary, Brusy, Czernsk, Jabłonowo, Kartuz, Małe-Tarpie, Osie, Pełplin, Rudak, Skurcz Zblewo oraz obszar dworski Grudziądz-Forteca.

Do art. 8.

§ 7. Kwoty podatkowe obliczone w myśl art. 1 do 6 ustawy pobiera się z uwzględnieniem ulg, o których mowa w części pierwszej § 4 niniejszego rozporządzenia — w dwóch równych ratach półrocznych.

Termin płatności pierwszej raty wspomnianych kwot podatkowych, przypadających za rok 1923 ustanawia się na czas od dn. 15 sierpnia do dnia 15 września 1923 r.

Do art. 9.

§ 8. Pierwsza rata kwot podatkowych, przypadająca za rok 1923 będzie pobrana w takiej wysokości, w jakiej została obliczona w myśl zasad wyrażonych w art. 1 do 6 ustawy oraz w §§ 1 do 5 niniejszego rozporządzenia. Raty zaś następne obliczone również w myśl powyższych zasad ulegać będą jednak zwiększeniu, zależnie od wykładnika podwyżki względnie zniżki, ustalonego dla każdej raty, przez Ministra Skarbu w drodze oddzielnego rozporządzenia.

Do art. 10.

§ 9. Do kwot podatkowych (art. 1 do 6 ustawy) przypadających za drugie półrocze 1923 r., a wpłaconych w terminie płatności wskazanym w części drugiej § 7, niniejszego rozporządzenia nie będzie stosowany wykładnik podwyżki.

Do art. 11.

§ 10. Na obszarze b. dzielnicy pruskiej gminy miejskie i wiejskie, jako władze wymiarowe dla gmin, wydziały powiatowe, zaś jako władze wymiarowe dla obszarów dworskich winny w ciągu 14 dni licząc od dnia następnego po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia sporządzić na podstawie matrykuł indywidualne wykazy płatników podatku gruntowego z odpowiednim uwzględnieniem przy każdym płatniku zasadniczego podatku katastralnego i obliczyć należność państwową w myśl postanowień § 1 ustęp 3 i § 4 niniejszego rozporządzenia.

Tak sporządzone wykazy prześlą wiejskie władze wymiarowe w dwóch egzemplarzach do sprawdzenia w Wojewódstwie Poznańskim—komisarjatom obwodowym a w Wojewódstwie Pomorskim—urzędowi wójtowskiemu, a komisarjaty, względnie urzędy wójtowskie bezwzględnie po sprawdzeniu, urzędowi skarbowym do zatwierdzenia. Urzędy skarbowe sprawdzą te wykazy rachunkowe, poczem jeden zatwierdzony wykaz zwrócą gminie, jako listę poborową a drugi wykaz zatrzymają w urzędzie.

W Wydziałach powiatowych i w magistratach postępowanie jest analogiczne z tą zmianą, że listy wymiarowe otrzymuje Urząd skarbowy bezpośrednio z Wydziału powiatowego względnie magistratu.

§ 11. Urzędy katastralne winny dostarczyć Urzędowi skarbowemu w ciągu 2-ch tygodni, licząc od dnia następnego po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia indywidualne wykazy płatników, którzy posiadają budynki podlegające w myśl art. 6 ustawy oraz § 6 niniejszego rozporządzenia opłacie państwowego dodatku do podatku budynkowego.

Wykaz taki ma być sporządzony w dwóch egzemplarzach, odrębnie dla każdej gminy, w tym porządku, że najpierw mają być wpisane wszystkie w danej gminie znajdujące się budynki I klasy, następnie budynki II klasy, a w końcu budynki III klasy.

Po otrzymaniu wspomnianych wykazów Urzędy skarbowe obliczą kwoty dodatku państwowego i prześlą wykazy płatników, w jednym egzemplarzu gminom, a odnośnie do obszarów dworskich wydziałom powiatowym. Wykazy równocześnie służyć mają jako listy poborowe dla wspomnianych organów.

§ 12. Organy poborowe obowiązane są pobierać i i ściągając należności państwowe z tytułu państwowego dodatku do podatku gruntowego i z tytułu oddzielnego dodatku (art. 2 ustawy) oraz z tytułu państwowego dodatku do podatku budynkowego, w przepisanych terminach (§ 7 nin. rozp.) i niezwłocznie wnosić pobrane, wzgl. ściągnięte kwoty wprost do kas skarbowych, a nie do kas komunalnych.

§ 13. Za czynności związane z poborem i ściąganiem należności państwowych, wymienionych w § 12 niniejszego rozporządzenia przyznaje się gminom i powiatom wynagrodzenie w wysokości 3% kwot wpłaconych przez nie do kas skarbowych.

§ 14. Oddzielne rozporządzenia określają sposób wykonania postanowień artykułów 12 i 14 ustawy.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: H. Linde.

Minister Spraw Wewnętrznych: Kiernik.

Powyzszy wyciąg podaje do ogólnej wiadomości, pp. sołtyśom do ścisłego wykonania.

Puck, dnia 30. 7. 23 r.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego
Lipski, starosta.

421.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu oraz Ministrem Spraw Wewnętrznych

z dnia 23 czerwca 1923 r.

o czasie pracy w zakładach handlowych.

Na mocy art. 19 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. r. 1920, Nr. 2, poz. 7), oraz art. 3 ustawy z d. 14 lutego 1922 r. zmieniającej ustawę z d. 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. Nr. 14, poz. 127) zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenie niniejsze obejmuje następujące zakłady:

- sklepy, stragany oraz wszelkie inne miejsca zawodowej sprzedaży towarów,
- kantory pralni, farbiarni i przedsiębiorstw przewozowych, prywatne biura pośrednictwa pracy, lombardy, sale licytacyjne, antykwaryjaty, salony i wystawy ze sprzedażą dzieł sztuki, starożytności i t. p. o charakterze przedsiębiorstw handlowych oraz zakłady pogrzebowe,
- jadłodajnie, do których zalicza się: restauracje, cukiernie, kawiarnie, mleczarnie, piwiarnie, winiarnie, miodarnie, garkuchnie, bary, kuchnie publiczne, bufety, szynki, traktjernie, karczmy, gospody.

§ 2. Przepisom niniejszego rozporządzenia nie podlegają:

- apteki,
- wszelkiego rodzaju wystawy o charakterze artystycznym lub kulturalnym,
- sprzedaż, dokonywana wyłącznie na cele społeczne, o ile przy niej nie są zatrudnieni pracownicy na podstawie najmu pracy.

§ 3. W myśl ustawy z d. 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu pracownicy zakładów, wymienionych § 1, nie mogą być zatrudniani dłużej niż 8 godzin na dobę, w sobotę zaś dłużej niż 6 godzin na dobę, a ogólny czas pracy nie może przekraczać 46 godzin na tydzień.

Pracownicy zatrudnieni w sobotę przez 8 godzin na dobę, zgodnie z przepisami art. 9 ustawy o czasie pracy w przemyśle i handlu, mają otrzymać wzamian jeden dzień wolny od pracy po upływie miesiąca lub dwa tygodnie po upływie roku, opłacone według zwykłych norm wynagrodzenia danego pracownika; czasu tego nie wlicza się do urlopu, przysługującego pracownikom na podstawie ustawy, umowy lub zwyczajów miejscowych.

§ 4. Najdalej po każdym sześciu godzinach pracy pracownikom, zatrudninym w zakładach, wyszczególnionych w § 1, winna być zapewniona co najmniej jednogodzinna przerwa, podczas której pracownik może opuścić miejsce pracy.

§ 5. Zgodnie z ustępem 3 art. 2 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu, w brzmieniu ustalonej ustawą z dnia 14 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 14, poz. 127), czas sprzedaży towarów i otwarcia zakładów, objętych niniejszym rozporządzeniem, nie

może przekraczać dziesięciu godzin dziennie. Ograniczeniu temu nie podlegają jadalnie.

§ 6. Władze samorządowe, powołane do określenia godzin otwierania i zamykania zakładów, objętych niniejszym rozporządzeniem, nie mogą nakazać zamykania zakładów w czasie przerwy obiadowej. Dobrowolne zamykanie zakładów handlowych w porze obiadowej nie uprawnia do odpowiedniego przedłużenia wzamian za to godzin otwarcia.

§ 7. Kioski i budki, w których podają do wypicia na miejscu wodę sodową, wody mineralne lub napoje chłodzące i nie sprzedają innych towarów, mogą być otwarte w czasie od 1 kwietnia do 30 września włącznie w tych samych godzinach co jadalnie.

W czasie zaś od 1 października do 31 marca włącznie do zakładów tych stosują się przepisy § 5.

§ 8. Sprzedaży towarów w sklepach, połączonych z jadalniami lub z przedsiębiorstwami, niepodlegającymi niniejszemu rozporządzeniu, wolno dokonywać tylko w godzinach, określonych dla samodzielnych sklepów tej samej gałęzi handlu.

W innych godzinach miejsce sprzedaży towarów musi być w tych sklepach zamknięte i dla kupujących niedostępne.

§ 9. O ile w chwili zamykania sklepu lub miejsca sprzedaży towarów znajduje się tam kupujący, mogą być oni jeszcze obsłużeni.

§ 10. Godziny otwierania i zamykania zakładów, objętych niniejszym rozporządzeniem, winny być ustalone w granicach od godz. 5 do godziny 21. Ograniczeniu temu nie podlegają jadalnie.

§ 11. Powiatowe władze samorządowe, a w miastach wyłączonych z związku powiatowego rady miejskie określają dla poszczególnych miejscowości godziny otwierania i zamykania zakładów, objętych niniejszym rozporządzeniem, jednolicie dla każdego rodzaju zakładów po wysłuchaniu stron zainteresowanych.

§ 12. Uchwały powiatowych władz samorządowych, względnie rad miejskich w przedmiocie określenia godzin otwierania i zamykania zakładów, objętych niniejszym rozporządzeniem, winny być przed ogłoszeniem przedstawione Okręgowym inspektorom pracy w celu stwierdzenia zgodności uchwał z obowiązującymi przepisami.

§ 13. W myśl art. 10 ustawy o czasie pracy w przemyśle i handlu, praca w zakładach, wymienionych w § 1 p. a i b niniejszego rozporządzenia jest w niedziele i święta wzbroniona z wyjątkiem wypadków, objętych art. 11 teże ustawy.

Jadalnie mogą być w niedziele i święta otwarte w tych samych godzinach co w dni powszednie.

§ 14. Za mleczarnie i kwaciarnie, które w myśl punktu a art. 11 ustawy o czasie pracy w przemyśle i handlu mogą być otwarte w niedziele i święta do godz. 10 rano, uważa się tylko sklepy, zajmujące się sprzedażą mleka i przetworów mlecznych lub sprzedają kwiatów naturalnych z wyłączeniem wszelkich innych towarów.

§ 15. W niedziele i dni świąteczne, o ile powiatowa władza samorządowa względnie rada miejska uzna to za potrzebne, mogą być otwarte zakłady pogrzebowe oraz może być dozwolona sprzedaż detaliczna:

1) słodczy, owoców, kwiatów i wyrobów tytoniowych w miejscach widowisk i zabaw publicznych przez cały czas ich trwania oraz w ogrodach i parkach publicznych,

2) przy cmentarzach kwiatów, świec oraz przedmiotów, służących do ozdoby grobów,

3) gazet i czasopism w sklepach i kioskach, zajmujących się wyłącznie tylko sprzedażą gazet i czasopism,

4) dewocjonalji, o ile nie jest połączona ze sprzedażą innych towarów.

§ 16. Pracownicy zatrudnieni dłużej niż przez 3 godziny w niedziele i dni świąteczne w zakładach, objętych niniejszym rozporządzeniem, w których praca w dni te jest dozwolona, winni otrzymać w tygodniu taką samą ilość godzin wolnych od pracy.

§ 17. Przedłużenie czasu pracy w zakładach, objętych niniejszym rozporządzeniem, dozwolone jest w wypadkach i na warunkach, wyszczególnionych w art. 6 punkt a i b ustawy o czasie pracy w przemyśle i handlu.

§ 18. Praca w godzinach nadliczbowych, przewidziana w poprzednim paragrafie niniejszego rozporządzenia, ma być wynagradzana co najmniej 50% dodatkiem do płacy normalnej. Za godziny nadliczbowe ponad dwie godziny dziennie oraz na pracę w godzinach nadliczbowych, przypadających na noc lub niedzielę i święta, dodatek ten ma wynosić co najmniej 100%.

§ 19. W wykazach godzin nadliczbowych, prowadzonych przez zakłady, objęte niniejszym rozporządzeniem, w myśl art. 7 ustawy o czasie pracy w przemyśle i handlu, winien być wskazany dzień, w którym odbywała się praca w godzinach nadliczbowych, rodzaj wykonywanej pracy oraz wysokość płacy za godziny nadliczbowe, zgodnie z art. 16 wymienionej ustawy.

§ 20. Nadzór nad wykonaniem przepisów niniejszego rozporządzenia w zakresie przestrzegania norm czasu pracy, ustalonych ustawą o czasie pracy w przemyśle i handlu, należy do inspektorów pracy, a w zakresie przestrzegania uchwał władz samorządowych w przedmiocie godzin otwierania i zamykania zakładów handlowych do inspektorów pracy i organów Policji Państwowej.

§ 21. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z tą chwilą tracą moc obowiązującą: rozporządzenie wykonawcze Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 22 marca 1921 r. o czasie pracy w zakładach handlowych, do ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r., o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 291), rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 10 listopada 1921 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie czasu pracy w zakładach handlowych w dni targowe i jarmarczne (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 681) oraz rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 1 kwietnia 1922 r. w przedmiocie zmiany rozporządzenia wykonawczego z d. 22 marca 1921 r., o czasie pracy w zakładach handlowych (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 223).

Kierownik Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej:

L. Darowski

Minister Przemysłu i Handlu: W Kucharski

Minister Spraw Wewnętrznych: Kiernik.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości i przestrzegania.

Puck, dn. 30. 7. 1923 r.

Lipski, starosta.

O b w i e s z c z e n i e
Ministerstwa Robót Publicznych Dep. 4.
z dnia 16. 6. 1923 r. w sprawie zachowania się dzieci na drogach publicznych wobec samochodów.

Przy sposobności wyjazdów służbowych samochodem stwierdzono, że wybryki dzieci i wyrostków wiejskich przeciwko przejeżdżającym samochodom mnożą się znowu przybierając w niektórych okolicach formy zupełnego zdziczenia.

Zostało również stwierdzonem, że osoby dorosłe wśród ludności wiejskiej i małomiasteczkowej przypatrują się zupełnie biernie tym niebezpiecznym często wybrykom dziecinny, aprobując je widocznie, albo nie zdając sobie sprawy z niebezpieczeństwa, jakim takie postępowanie zagraża nietylko jadącym samochodem, ale i zgrupowanej przy drogach ludności.

Za specjalnie niebezpieczne wybryki uznać należy układanie wielkich kamieni w poprzek drogi, obrzucanie ziemią i kamieniami jadących i złośliwe nieusuwanie się z drogi przed nadjeżdżającą maszyną nietylko dzieci, ale i osób dorosłych jak również i zaprzęgów.

W związku z powyższem stwierdzeniem również zostało, że przepisy jazdy, wymijania i wyprzedzania na drogach publicznych (artykuł 4 ustawy z dnia 7. października 1921 r. Dz. Ustaw 89 p. 656) i rozporządzenie z dnia 3 czerwca 1922 r. (Dz. Ust. 46 poz. 407) mało są przestrzegane. Częste zwłaszcza są wypadki pozostawiania na drodze, przy zajazdach i wyszynkach koni bez dozoru i spania woźniców na furach. Konwoje nigdy prawie nie trzymają się jednej linii, lecz zagradzają całą drogę.

Ze względu przeto na bezpieczeństwo ogólne proszę o dokładne pouczenie mieszkańców gmin i obszarów dworskich, że wszelkie zauważone wykroczenia przeciwko swobodnemu ruchowi samochodów będą bezwzględnie karane, a winni tej swawoli jak również i winni nieprzestrzegania przepisów jazdy na drogach publicznych będą pociągani do surowej odpowiedzialności, choćby nawet jadący samochodami nie ponieśli szkody i zaniedbali wnieść zażalenia.

Za wszelkie niebezpieczne zamachy na całość przejeżdżających samochodów połączone z zmianą stanu (układanie kamieni) w razie niewykrycia sprawcy czynić będą odpowiedzialnymi na podstawie art. 4 i 25 ustawy z dnia 7. 10. 1921 r. gminy, na terenie których wypadek by miał miejsce.

Minister: (—) nieczytelny.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości i przestrzegania.

PP. Sołtysi oraz Przełożeni obszarów dworskich podadzą powyższe w sposób przyjęty do wiadomości ogólnej.

Puck, dnia 27. lipca 1923 r.

Lipski, starosta.

423.

U s t a w a

z dnia 6 lipca 1923 r.

o ustanowieniu urzędu Ministra Reform Rolnych.

Art. 1. Ustanawia się urząd Ministra Reform Rolnych. Do zakresu jego działania należą sprawy przygotowawcze ustroju rolnego.

Art. 2. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy znosi się urząd Prezesa Głównego Urzędu

Ziemińskiego, a uprawnienia, zastrzeżono w poszczególnych ustawach zarówno jemu, jak i Głównemu Urzędowi Ziemińskiemu, przechodzą na Ministra Reform Rolnych.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej powierza się Prezesowi Rady Ministrów.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: S. Wojciechowski
 Prezes Rady Ministrów: Witos

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.
 Puck, 27. 7. 1923.

Lipski, starosta.

424.

O b w i e s z c z e n i e
Wydziału Powiatowego dotyczące poboru podatku szosowego.

Sejmik Powiatowy uchwalił w posiedzeniu w dniu 9. 6. 1923 r. na zasilenie funduszu szos u bruków utrzymywanych przez powiat, pobór podatku szosowego.

Zgodnie z par. 5 ustawy o podatkach powiatowych i prowincjonalnych z dnia 23. IV. 1906 będą plan szos powiatowych, odnośny kosztorys jak i uchwalony statut wyłożone do publicznego wglądu od dnia 1. 8. 1923 r. do 14. 8. 1923 r. w Wydziale Powiatowym pokój nr. 6 w godzinach urzędowych.

Ewentualne sprzeciwy przeciw uchwale Sejmiku Powiatowego można wnieść do Wydziału Powiatowego w przeciągu 4 tygodni począwszy od dnia 1. 8. 1923 r.

Puck, dnia 24 lipca 1923 r.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego.

Lipski, starosta.

425.

Obwieszczenie dot. urlopu wójta obwodu swarzewskiego.

Podaję do wiadomości, że p. Klein z Swarzewa wyjeżdża na 14-dniowy urlop od dnia 1 VIII do 15 VIII 1923 r.

Sprawy urzędowe załatwiać będzie w powyższym czasie zastępca wójta p. Paweł Sobczak z Wielkiejwsi.

Puck, dnia 27 lipca 1923 r.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego.

Lipski, starosta.

426.

Mianowanie kom. zastępcy przełożonego obszaru dworskiego w Celbowie.

Za zgodą Wydziału Powiatowego mianowałem w myśl par. 125 ordynacji wiejskiej p. Józefa Kreftę z Brudzewa kom. zastępcą przełożonego obszaru dworskiego w Celbowie.

Puck, dnia 27 VII 1923 r.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego.

Lipski, starosta.

427.

Mianowanie kom. sołtysa i kom. ławników gminy Łebcz.

Za zgodą Wydziału Powiatowego mianowałem kom. sołtysiem gminy Łebcz p. Tadeusza Owsianego, kom. I. ławnikiem p. Józefa Aremkę, kom. II. ławnikiem p. Szymańskiego z Łebcza.

Puck, dnia 23 lipca 1923.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego

Lipski, starosta.